

Alun voi sijoittaa siihen punaiseen autoon Kotikaupungin kaduille niille, jotka vuodet ovat muuttaneet pieniksi ja nostalgisiksi (vai oliko se alkanut ennen kuin edes tapasimme) Olimme oikeastaan vasta lapsia, emmekö olleetkin? Sellaisia kahdeksantoistavuotiaat ovat Vaikka meillä oli halumme ja tupakkaa ja ilma välissämme oli metsäpaloa Silloin minä näin ensimmäistä kertaa Kaikki vieraat maat ja sylit Reunan jonka yli minäkin pääsisin, sinä vaikka ajaisit minut Ja että se kesä ja auto ja kadut olivat niitä aikaikkunoita Jotka eivät päästäisi irti edes ihon muuttuessa Kun me asuisimme maailman eri laidoilla Emmekä näkisi toisiamme kun olemme kaksikymmentä Tietäisi millaisia olisimme kun saisimme todistuksia ja lapsia ja asuntolainoja Kolmekymmentä, Ja yhä sinun äänesi on tuttua Alkuääntä vuosien takaa, Ihoni alaista. Ja kun minä viimein näen sinut, minä sanon: Sinä kesänä heinikko oli kuivaa kuin ruuti, muistatko? Yhä sinun, R